

ΚΑΝΙΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ - ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΣΟΒΑΡΑ

Πολλες φορές απο αυτο εδω το βημα, εχω γραψει και εχω εξαρει τα χαρισματα που ειχαν οι παλιοι Κανιανιτες, τα ταλαντα που διεθεταν. Ανθρωποι εξυπνοι, εργατικοι, πολυμηχανοι δημιουργικοι, φιλοτιμοι, προπαντων περηφανοι και μερακληδες. Ορισμενοι δε εξ αυτων ειχαν εντρυφησει και σε Νομικα θεματα στη Νομοθεσια, γι αυτο και στις γυρω περιοχες τους αποκαλουσαν με το εγκωμιαστικο προσωνυμιο, Νομοθετες και αγραμματος Δικηγορους. Σε αυτο τους βοηθουσε και οι τακτικες επισκεψεις τους στο Πρωτοδικειο της Γραβιας,.....Ειχαν ομως και αυτοι, οπως ηταν φυσικο τα ελαττωματα τους, τις αδυναμιες τους, τα δικα τους κουσουρια. Οξυθυμοι, νευρικοι, με πολλες εντασεις στις μεταξυ τους συζητησεις. Πολυ φωνακλαδες. Αξεχαστες εχουν μεινει οι φωνες στο μαγαζι του Μουρκου, οταν διαφωνουσαν για πολιτικα θεματα, για το αιωνιο προβλημα με το νερο, τα συνορα με τους Σκληθριωτες και τους απανω-Κανιανιτες. Ιδιαιτερα οταν οι εκλεγμενοι συμβουλοι ειχαν συμβουλιο στο Κοινοτικο γραφειο. Τοτε, ποιος ειδε και ακουσε τους Κοινοτικους Συμβουλους του Αποστολια να συνεδριαζουν και δεν φοβηθηκε!!!

Για μας τα παιδια η απολυτη διασκεδαση!!!! Αποτελεσμα ολων αυτων των μεγαλων εντασεων, των ασχημων βιωματος που ειχαν και ασφαλως λογω ιδιοσυγκρασιας, ηταν να υβριζουν και να βλασφημουν, ιδιαιτερως τα Θεια με το παραμικρο, πολλες φορες δι ασημαντον αφορμη και βλασφημουσαν πολυ και πολλοι. Ματαια ο πατερας μου ο παπα-Θανασης προσπαθουσε απο αμβωνος να περιορισει και να σταματησει αυτη τη κακη συνηθεια, γιατι πραγματι περι συνηθειας επροκειτο. Οι Κανιανιτες δεν ηταν αθρησκοι, απεναντιας ηταν ανθρωποι θεοσεβουμενοι της εκκλησιας, απλα οξυθυμοι και νευρικοι οπως ηταν, αυτο τους ερχοταν εκεινη τη στιγμη, αυτο συνηθισαν να λενε, μια κατασταση εμμονικη. Ετσι δεν ηταν λιγα τα κωμικοτραγικα περιστατικα που μπορει να θυμηθει και να περιγραψει κανεις. Ο μπαρμπα Χρηστος ο Πολυζωιδης ηταν ενας ωραιος γραφικος τυπος, ευχαριστος πνευματωδης, ψηλος ξερακιανος, ιδιος ο Μανος Κατρακης. Εγγραμματος για την εποχη του, παλαιος χωροφυλακας, για καποιο χρονικο διαστημα διετελεσε και Ληξιαρχος στο χωριο, τελευταια υπηρετουσε στο δεξι αναλογιο στους Αγιους Αποστολων ως ψαλτης. Αρκετα καλλιφωνος, αν και η παλλουσα προσθετη οδοντοστοιχια του δεν τον βοηθουσε σε αυτο. Ο μπαρμπα Χρηστος απο τη φυση του νευρικος κατεβαζε με το παραμικρο καντηλια και Αγιους. Ο πατερας μου του ειχε επιστησει την προσοχη, οτι δεν ταφιαζει σαν ψαλτης, απο τη μια να υμνουμε και δοξολογουμε το Θεο και απο την αλλη να τον βλασφημουμε. Ενα πρωινο, συνεπεσε να οργωνουν μαζι σε γειτονικα χωραφια στη Δημοσια. Καποια στιγμη ξαφνιαστηκαν τα ζωντανα,, του ειχε ανεβασει το αιμα στο κεφαλι και η Βαγγελιω η γυναικα του,, αφορμη ηθελε ο μπαρμπα Χρηστος να κατεβασει ολο το εορτολογιο ολο το συναξαριο των Αγιων. Τον ακουσε ο πατερας μου τον πλησιασε και με αυστηρο υφος του διεμνηυσε

τελος το ιερο αναλογιο. Του στοιχησε πολυ αυτο του μπαρμπα Χρηστου γιατι ειχε παθος με την ψαλτικη. Μετα απο λιγο καιρο καθαρμενος και απεξαρτημενος απο την συνηθεια, βεβαιωσε τον πατερα μου οτι σταματησε να βλασφημει και επανηλθε στο ψαλτηριον. Ο μπαρμπα Γιαννης ο Σολιας ο Τζινοβασιλογιαννος ηταν και αυτος ενας ανθρωπος εγκαρδιος, φιλοτιμος δραστηριος, παρα πολυ ζωντανος. Ειχε και αυτος αυτο το κουσουρι να βλασφημει με το παραμικρο. Απο τη μια πλευρα εβγαζε και καποια απωθημενα, ειχε περασει και πολλα σε δυσκολες εποχες, ηταν και ο χαρακτηρας του..... Ενα απογευμα ειχε σχολασει απο το μεταλλειο, κατακοπος οπως ηταν, κατακοκκινος απο τη σκονη, πηγε να δεσει τα ζωντανα πανω απο το Μηχανοστασιο. Οταν επεστρεφε, κατω απο το μπαλκονι της Μανωλαινας, δεχεται μια λεκανη με ζεστο νερο-αλισιβα, που τον ελουσε απο την κορφη μεχρι τα νυχια. Η καυμενη η Μανωλαινα μολις ειχε λουσθει δεν τον ειχε αντιληφθει. Σε εξαλλη κατασταση ο μπαρμπα Γιαννης δεν αφησε κανεναν Αγιο ορθιο. Ακουσε ο πατερας μου τις φωνες τις βλασφημιες και πηγε προς το μερος του. Κοκκινισε πιο πολυ απο τα ρουχα του, και αισθανθηκε ασχημα ο καυμενος ο μπαρμπα Γιαννης γιατι σεβοταν πολυ τον πατερα μου. Τον βεβαιωσε οτι δεν θα βλασφημησει ξανα οπως και εγινε. Αυτες και πολλες αλλες παρομοιες χαριτωμενες ιστοριες μπορει να θυμηθει και περιγραψει κανεις με τους παληους Κανιανιτες, τις αδυναμιες τους και τα χουια τους. Σιγα σιγα ομως, με την παροδο του χρονου, τα παθη, οι εντασεις εξελειπαν και το κουσουρι αυτο οπως και αλλα περιοριστηκαν στο ελαχιστον, χωρις αυτο ασφαλως να ειναι απολυτως ασφαλεις, απολυτα βεβαιον. Γιατι οπως και να το κανουμε, Κανιανιτες εμαστε, τα γονιδια μας δεν μεταλλασονται, το D.N.A δεν εξαλειφεται. Και οπως λεει και μια παληα παροιμια, πρωτα βγαινει η ψυχη του ανθρωπου και μετα το χουι!!!!.